

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Marts 1894.

43de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 8de Oktober 1893.

Jeg har aldrig været tilstede ved en Konference, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke — nu henved Tred-sindstyve Aar —, ved hvilken jeg har afflaaet at tale og høre mit Bidnes-hyrd i Overensstemmelse med det Vh's, jeg havde, naar jeg er bleven opfordret dertil af de bemyndigede Autoriteter og Guds Aand, og jeg kunde ikke lide at overvære denne Konference uden at have Noget at sige. Jeg har ikke været meget stiftet til at tale offentlig den sidste Uge, grundet paa, at jeg har haft en streng Forkjølelse i mine Lunger, hvilket har hindret mig saa at sige fra at udføre nogenjomhelst Forretning.

Jeg har været højtlig interesseret i de Bidneshyrd, som ere blevne udtalte af Guds Tjenere under denne Konference. De have udfoldet mange store Sandheder. Mine Tanker dvæle ved Subjektet Tro. Tro er det første Princip i Evangeliet. Hvad er Tro? Paulus forsøger i sit Brev til Hebræerne at forklare det og siger: „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en

fast Overbevisning om det, som ikke sees;“ og for at bevise dette fortæller han, hvad forskellige Mænd udførte formedelst Tro. (Hebr. 11. Kap.) Jeg anser Tro som et af de allervigtigste Principer, Gud nogenfinde har aabenbaret til Menneskene. Her have vi fire Templer imellem disse Bjerge, og Hundreder af Folk arbejde i dem. For hvem? Baaede for de Levende og for de Døde. Hvorfor arbejde de for de Døde? Have de nogenfinde seet de Dødes Opstandelse? Nej, ikke undtagen ved Syn eller Aabenbarelse. Men de have Tro derpaa, og for at bevise dette udføre de Gjeringerne. De se fremad i Tiden til Opstandelsen og den evige Dom, til det celistiale Rige og de store Betsignelser, hvilke Gud har aabenbaret til Menneskenes Børns Frelse og Op-hjælpelse. De gjøre dette i Tro, og det er formedelst denne Kraft, at de have udført, hvad de have, i de sidste tred-sindstyve Aar. Formedelst Tro blev dette Tabernakel bygget, disse Templer oprejste og disse Folk samlede fra For-

dens Nationer. Tusinder af Eldster ere blevne kaldede, ikke fra Universiteterne, men fra deres forskjellige Livsstillinger til at gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet uden Løn og uden Betaling. De have nu i en Række af Aar prædiket dette Evangelium. Menneffene have lyttet til dem, og en Mand eller Kraft har overbevist dem om, at det Vidnesbyrd, som disse Eldster frembære, var Sandhed. Disse ydmyge Guds Mænd have staaet frem og sagt: „Det evige Evangeliums Fylde er bleven aabenbart formedelst Engles Betjening; Herren har oprejst Profeter og inspirerede Mænd; han har organiseret Kirken her paa Jorden, som den var i Jesu Kristi og Apostlenes Dage; vi have bragt Eder dette Evangelium; lytter dertil, og vi sige til Eder, i den Herres Jesu Kristi Navn, at hvis I ville modtage vort Vidnesbyrd, omvende Eder fra Eders Synder og gaa ned i Vandet og blive døbt til Eders Synders Forladelse, da skulle I modtage den Helligaands Gave, som vil bekræfte og bevidne, at hvad vi sige Eder, er Sandhed.“ Hvad har været Folgen af dette? Tusinder have troet det Vidnesbyrd og stadfæstet, at det var sandt. Disse Eldster arbejdede i Tro; de rejste i Tro; de virkede formedelst Tro. Det var Troen, der opholdt dem gennem det Hele. De rejste foruden Pung og Tasse, og formedelst deres Tro gav Gud dem Føde og Klæder samt beredte Vejen for dem. Dette har været Tilfældet i de sidste tredsindstyve Aar. Og mange Folk have troet paa disse simple Mænds Vidnesbyrd. De ombendte sig fra deres Synder, bleve døbt til deres Synders Forladelse i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; de modtog den Helligaand, og den bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder.

Brødre og Søstre, det er formedelst Tro, at I ere her i Dag, samlede fra Jordens Nationer. Formedelst den Kraft have I erholdt Bistand, hvorved I vare i Stand til at udføre disse Ting, som I nu kunne skue tilbage paa i Eders Historie. Vi burde betragte disse Ting i deres Virkelighed. Vi burde have Tro, ikke alene paa det Forbigangne, men ogsaa paa det Tilkommende. Det er med Tro, at vi skue fremad mod de Dødes Opstandelse. Vore Forfædre ere i Aandeverdenen. De døde foruden Evangeliet. De faa aldrig en Profets eller Apostels Ansigt. De nedlagde deres Legeme, og deres Aander gif til Aandeverdenen. Der have de lyttet til Kristi Evangelium. Jesus prædikede Evangeliet i Aandeverdenen, medens hans Legeme laa i Graven. Joseph Smith, Hyrum Smith og de Israels Eldster, som lede Martyrdøden, og som døde for Guds Ords og Jesu Vidnesbyrds Skyld, ere gaaede did for at prædike dette Evangelium. Aanderne i Forvaring have modtaget disses Vidnesbyrd. Fængslets Døre ere opladte. Disse Aander ville komme frem i Opstandelsens Morgen, og de ville modtage de samme Betsignelser og Herligheder, som om de havde hørt og modtaget Evangeliet her i Kjødet. Disse Sidste-Dages Hellige have bygget disse Templer og begyndt at arbejde og forrette i dem med ligesaa megen Forvisning om disse Tings Sandhed, som om det havde været udbasunet af en Guds Erkeengels Trompet. De have haft denne Tro, og de ville ikke blive stufede.

I denne Stilling befinde de Sidste-Dages Hellige sig i Dag. Hvad angaar Modstand, saa maa vi vente denne, fordi vor Erkefjende har arbejdet imod Guds Bærk i alle Verdens Tidsalbre. Men vi have Aarsag til at glæde os og

være taknemlige mod vor himmelske Fader, fordi Alt overfor ham er saa vel med os, som det er. Jeg ønsker, at de Sidste-Dages Hellige ville erindre, at de gamle Patriarker og Profeter talte, som de vare drevne af den Hellig-aand, og de talte Sandhed. Herren har sagt netop, hvad han mente, og han mente, hvad han sagde. Herrens Ord ville aldrig gaa i Forglemmelse eller forblive uopfyldte. Hvis I ønske at vide, hvad der skal ske, saa læs Guds Aabenbaringer i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog. Herrens Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith ere herlige. Hvad Herren lovede i Begyndelsen af dette Bærk, er blevet bogstavelig opfyldt indtil nærværende Tid. Saadan vil det vedblive. Vi skulle lægge Mærke til disse Ting.

Der er bleven talt en hel Del angaaende vore timelige Anliggender. Dette er rigtigt. Hvad Brødrene have sagt angaaende vore timelige Forhold, er af Bigtighed for os. Jeg har endnu den Mening, at, eftersom Zion skal opbygges her paa Jorden, er det Guds Vilje, at vi skulle udføre Noget selv. Vi burde dyrke Jorden. Vi burde ikke vente, at Verden skulde komme hid for at plante og høste vore Kartofler, at plante eller høste vor Hvede eller at bygge Jernbaner og fortsætte Trafiken. Kirkens Præsidentkab har stor Aktiekapital i Sukkerfabriken. Hvorfor skulle vi ikke lave Sukker? Utah sender nemlig en stor Sum Penge ud af Territoriet for dets Sukkerforbrug. Det burde ikke være saaledes. Vi have Jordbunden og Evner til at dyrke den, til at able Sukkerroer og til at lave Sukker. Hvorfor burde ikke de Sidste-Dages Hellige gjøre dette og beholde deres Penge hjemme? Er dette nogen Synd? Aldeles ikke; jo mere vi ville arbejde i denne Retning, desto mere

tror jeg, at Herren vil finde Behag i os. Jeg ved, at der har været en Del Modfølelse i en eller anden Retning, fordi vi have bebyrdet os med disse Foretagender. Men det er vor Pligt at forsøge at faa de Sidste-Dages Hellige til at dyrke Jorden og til at able, hvad de skulle spise og drikke, og hvad de skulle klæde sig med. Vi have forsøgt at gjøre dette. Det er sandt, det har kostet en hel Del at anlægge en Sukkerfabrik, og Kirken har maattet paatage sig et stort Ansvar i Forbindelse dermed, for at det kunde sættes i Udførelse. Jeg tror ikke, vi have gjort noget Galt heri. Naar jeg skal staa frem for min Fader i Himmelen, er jeg villig til at paatage mig min Del af Ansvaret derfor, fordi jeg altid, naar som helst jeg er bleven tilskyndet af Aanden til at gjøre Noget her paa Jorden, har forenet mig med mine Brødre om at udføre dette. Jeg tror det er vor Pligt, saa meget som det lader sig gjøre, at fabrikere her hjemme, hvad vi forbruge. Vi omtale disse timelige Ting, fordi de ere og altid ville være forbundne med os.

Det glæder mig, at vi ere saa velhavende, som vi ere. Der har aldrig været en Tid, da vi vare mere velstaaende, end vi ere i Dag. Jeg stuer tilbage til den Tid, da vi kom hertil. Vi fandt en øde Ørken. Vor Anfører var Brigham Young. Han var en Profet, Seer og Aabenbarer. Han var aldrig foruden Aabenbaring, fra den Dag, jeg først blev bekendt med ham, indtil hans Legeme blev lagt i Graven. Han var en stor Mand — en Guds Mand. Vi se Følgerne af hans Arbejde her. Han var saa at sige vor Arkitekt. Han fuldførte sin Mission paa en stor og vidunderlig Maade, og da han døde, gif hans Aand hinsides for at forenes med sine Brødre og Guderne.

Kristi Evangelium er Sandhed. Guds Zion er en Virkelighed. Vi ere her for at fuldkomme de gamle Patriarkers og Profeters Syner og Aabenbarelses. Væser Esajas, Jeremias og de andre Profeter og læg Mærke til, hvad de havde at sige. Vi kom hertil i Følge Guds Aabenbarelses. Mange af Brødrene syntes, det var tungt at forlade vort yndige Nauvoo for at rejse til disse Bjerge. Hadde vi ikke gjort dette, da vare nogle af Guds Aabenbaringer ikke blevne opfyldte. Jeg siger til de Sidste-Dages Hellige: Haver Tro; lader os have Tro paa Guds Aabenbaringer og Forjættelser! Kunne I fatte, hvad der foregaar paa Jorden nutildags? Udelæggelsens Sæd er udsaaet alle Vegne. Guds Straffedomme ere begyndte. Men hvem anerkjender Guds Haand i disse Ting? Det glæder mig, at Mørkhedens Skyer begynde at hæve sig for vore Landsmænds Dine med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, og at de ere venligtssindede mod os. Naar vi skulle omtale vor Bisit i Osten, da maa jeg bekjende, at det i mine Dine er et Vidunder at se, hvor forskellige disse Ting ere nutildags, imod hvad de vare i den forbigangne Tid. De begynde at se, at dette Folk imellem disse Israels Bjerge ere ophlyste Menneſker, og at de have endel Talenter. Jeg takker Gud for disse Ting. Jeg takker ham for den Venlighed, vi have modtaget af vore Venner i denne vor Nation. Min Bøn til Gud er, at hans Betsignelser maa hvile over vor Nation og paa dens Ledere, og at Frihedens, Lovens, Retfærdighedens og Sandhedens Aand maa bejsle alle amerikanske Borgere og Enhver, som lever under denne store Regjering. Dette er en af de største Regjeringer, som Gud nogensinde har oprettet paa Jorden. Hvorfor er den bleven

oprettet? For at Herren kunde grundfæste sit Zion og sit Værk i dens Midte.

Brødre og Søstre, lader os være standhaftige og tro i vore Pligter og mod vor Gud. Lader os skue fremad mod de Betsignelser og den Ophjælpelse, som Gud har beredt for dem, som holde hans Bud. Enhver Mand skal dømmes efter de Gjerninger, som han har gjort her i Kjødets. Der er celestiale Love, terrestriale Love og telestiale Love. Vi omtale nu den celestiale Herlighed og Himmelenes Hærskarer. Hvilke ere Himmelenes Hærskarer? Det er dem, som have haft Legemer her paa Jorden, været trofaste mod Gud, og som ere gaaede hinsides Sløret. De ere interesserede i Jordens Indbyggere's Betsærd. De ere interesserede i Menneſkeslægten's Frelse. De have arbejdet for det i Kjødets; de gjøre det Samme i Aandevednenen. Det er disse Folk, vi se op til i Tro. Vi ere her paa en Mission. Vi forsøge at fuldføre denne Mission. Jeg haaber, at vi maa være udholdende og trofaste dertil.

Jeg er taknemlig mod Herren for de Betsignelser, jeg har nydt i denne Konference, og for de Vidnesbyrd, jeg har hørt fra disse Apostle. De tale som Mænd, der have Myndighed, inspirerede af Guds Aand, og de tale Sandheden. Mange af vore Venner, som have arbejdet med os, ere vandrede hinsides. Vi skulle, naar vor Tid er udløben, gjøre det Samme. Jeg kan sige, at havde det ikke været for disse Tusinder af Sidste-Dages Helliges Venner, saa vilde jeg i Dag have været iblandt mine hedengangne Brødre i Aandevednenen. Jeg ved, at jeg er bleven bevaret formedelt mine Brødres og Søstres Bønner, og jeg er endnu hos Eder. Jeg føler mig meget svag og næppe skiftet til at forrette mit Kald som en Apostel, som Israels Folks

Beder; og i Sandhed, ingen Mand kan dette, naar han ikke er ledet af Guds Kraft. Jeg haaber at mit Hjerte den lille Tid, jeg skal forblive her, ikke skal fængsles til jordisk Rigdom, men til at gjøre Guds Vilje og i Forening med mine Brødre udføre det store Arbejde og bære det store Ansvar, som hviler paa os. Hvis vi gjøre dette, da vil Alt blive vel. Naar vi komme hinsides Sløret, da ville vi vi de Noget. Nu arbejde vi i Tro. Vi have en Overbevisning om det, som ikke sees. Opstandelsen, den evige Dom, det celestiale Rige og de store Betsignelser, som Gud har givet i de hellige Salvninger og Begavelsener i Templerne, tilhøre alle Fremtiden, og de ville fuldkommes, thi de ere evige Sandheder. Vi ville aldrig, medens vi ere i Kjødets, og Sløret ikke borttages fra vore Dine, tilfulde kunne fatte det, som forestaar os i den næste Verden. Det vil lønne sig for Enhver at tjene Gud og at holde hans Bud de saa Dage, man lever her paa Jorden. Med Hensyn til vor Forudtilværelse vil jeg sige, at vi boede med Faderen og med Sønnen, som der staar i Salmen: „O, min Fader,“ der er bleven sunget her. Denne Salme er en Aabenbaring, hvorved den blev givet igjennem en Kvinde — Søster Snow. Der er mange Søstre, som have Aabenbarelses-aanden. Der er ingen Aarsag til, at

de ikke skulde være inspirerede lige saavel som Mænd. Vi boede i Guds Nærværelse, forend vi kom hertil, og vi ere sendte herved for at udføre en Mission, og jeg for min Del ønsker ikke at leve længere, end at jeg kan være i Stand til at rogte dette Kald. Hvad gavner det et Menneske at være her og at forsejle Hensigten, i hvilken han er sendt — at opnaa et evigt Liv? Det lønner sig derfor ikke at synde. Naar en Mand begaar Synd, er det, fordi han giver efter for vor Fjende, ikke fordi Djævelen har Magt over ham, ubetinget af hans Handlefrihed. Djævelen arbejder for Menneskenes Odelæggelse. Men Evangeliet er blevet sendt til Verden for at frelse dem.

Brødre og Søstre, Gud velsigne Eder. Jeg glæder mig ved at komme sammen med Eder og ved en lille Tid at kunne tale til Eder. Jeg haaber og stoler paa, at vi maa være standhaftige og trofaste til vore Dages Ende, at vi maa være tilfredse, naar vi have fuldendt vort Arbejde; at vore Hjertes ikke skulle hige efter det Forjængelige, men at vi maa gjøre Alt, hvad vi kunne for at opbygge Zion og arbejde for Menneskeslægtenes Frelse saa meget, som det staar i vor Magt, medens vi ere her i Kjødets. Maa Gud velsigne os og velsede os i alle vore Foretagender for Jesu Skyld. Amen. — Deseret News.

Tankeprog. For megen Fortrolighed avler Foragt.

- Misundelsen ler, naar Andre ærgre sig, og ærgrer sig, naar Andre le.
 - Den, der siger: „Dum er jeg i det Mindste ikke,“ er ganske sikkert dum.
 - Selv om Retfærdigheden er blind, burde den dog aldrig være døv.
 - Dagen i Dag er Elev af Dagen i Gaar.
 - Sandhed behøver ikke Eder og Skjønhed ikke Smykker.
 - Den er mægtigst, som har Magt over sig selv.
 - Altfor stor Beskedenhed er skjult Stoltthed.
-

Værer eksemplariske.

Den Indflydelse, der udøves ved Eksempel, har den største Magt, som en Person kan udvise, det være sig enten med Hensyn til det Gode eller med Hensyn til det Onde. Hvad enten Ens Virkefærd er iblandt de Unge eller de Ældre, i det offentlige eller private Liv, saa beregnes en Mands Værdi mere efter hans Opførsel end efter hans Stand, og hans Indflydelse modtager snarere Styrke ved hans Gjerninger end ved den Rang, han maatte opnaa i theoretisk Henseende. Den Regel, som Frelseren udtrykker: „Af deres Frugter skulle I kjende dem,“ er den, som Menneskene ubevidst eller med Bevidsthed anvende paa deres Medmennesker, og siden indrette deres Forhold mod dem i Følge denne Bedømmelse. I Hensyn til denne Regel have Folk, der selv ere henfaldne til det Onde i den Grad, at de med Vilje ville bedrøve eller skade dem, som have valgt en ædlere og bedre Vej at vandre paa, alligevel en Beundring for en beskeden, oprigtig og grundig Mand og ere tilbøjelige til at anerkjende hans Overlegenhed.

Ikke alene ere en Persons Forbundsfaeller paavirkede af hans Levevis, men hans egen Karakter dannes eller forandres derved. For Eksempel, letsindig Opførsel og Tankeløshed udøver i den Grad en fordærvelig Indflydelse, at naar en Person hengiver sig til disse Ting, bliver han letsindig og tankeløs, og hans Livsvirksomhed svækkes. Hans Forførelse i denne Retning gjøres mere betænkelig ved, at Andre maatte ledes til at efterfølge hans daarlige Eksempel. Det er en almindelig Lov, at alle Mennesker skulle aflægge Regnskab for deres

Gjerninger. Enhver Handling, som ikke er grundet i Retfærdighed, paadrager sig sin egen Straf, medens ethvert venligt og taktsfuldt Udtryk, enhver kjærlig og ædel Handling fortjener sin Belønning, hvilket ikke kan misbilliges.

Frelseren, Mønstrer for al kristelig Værdi, sagde: „Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talt.“ Dette bekræfter den Væresætning, at Menneskets Fremtid er afhængig af hans nuværende Opførsel. Han maa, naar Tiden kommer, svare for ethvert utilbørligt Ord. Skulle vi mene, at saadanne Ord kun indbefatte hensynsløse, ubetænksomme Udtalelser, som forekomme formedelst Vigegyldighed eller ved Forsømmelse i at udfolde Livets Skjønheder og den Værdighed, der sømmer sig en Mand eller Kvinde? Eller indbefatte de ogsaa Udtalelser, der anses for utilbørlige, grundet paa, at de ikke blive efterlevede — Ord, der ville staa imod dem, som udtalte dem paa hin Dag, og fordømme dem for deres Hykleri? Daarskab og Vigegyldighed have en slet Virkning paa dem, som lade sig paavirke deraf, men hvormeget værre er ikke den Skade, der frembringes ved at udtale forsængelige Erklæringer, hvilket skaber Hyklere!

At være eksemplarisk i deres daglige Liv er en Gjenstand, som burde stænktes omhyggelig Opmærksomhed af dem, der have annammet Evangeliets Bys. De skulde forsøge at efterleve de Sandheder, som de have modtaget, ikke alene i Ord, men ogsaa i deres Tanker og Handlinger. Deres Eksempel burde være værdigt at efterfølges, saafremt det er i Overensstemmelse med Evan-

geliet, hvis Frugter ere Kjærlighed, Fred, Tro, Dyd, Barmhertighed, Kundskab, Afholdenhed, Taalmodighed, Fliid, broderlig Kjærlighed, Ydmyghed og Gudsfrygtighed. Alle Sidste-Dages Hellige ere ansvarlige for deres Levnet, der burde være i Overensstemmelse med, hvad de bekjende sig for at være, den hellige Mesters Efterfølgere.

Jo mere Indflydelse en Person har iblandt Folk, desto større er Folgerne af hans Eksempel. Den, som er kaldet til at være en Herrens Tjener, er beskiftet til at være en Budbærer af Saliggjorelsens Principer til Folket. Hvis hans Gjerninger ikke stemme overens med de Principer, han er ordineret til at forkynde, da bliver han formedelst sit Eksempel en Fordærvelsens Budbærer. Dette skyldes ikke Principerne, men Folgerne af deres Overtrædelse i de udforte Gjerninger. For Eksempel, Herren forbyder os at nyde stærke Drikke og paalægger os at være maadeholdne. Antag, at En, som er kaldet til at prædike Evangeliet, skulde tillade sig at nyde berusende Drikke. Han vilde derved ikke alene bringe Skandale over Kirken, men vilde selv blive en Syndens Træl og et Odelæggelsens Sendebud til sig selv og dem, som vilde lade sig paavirke ved hans Eksempel. Istedetfor at være sit Kald tro som en Herrens Udsending, forraader han ham, til hvis Tjeneste han har viet sig, i den Grad, som hans urigtige Handling og Følgen deraf bevirker, fordi han bruger sin Kraft og Indflydelse for at hjælpe vor Fjende.

De, som have modtaget det hellige Embede, at være Eldster i Israel, ere kaldede til at være Retfærdighedens Prædikanter. Hvis de skulle gjøre dette kun som en Bekjendelse med Læberne og deres Eksempel være slet, da vilde

de blive Prædikanter af Uretfærdighed formedelst deres daarlige Opførsel og vilde være deres Kald uværdige.

Hvis de derimod vedblive i deres Vandel at udvise broderlig Venlighed, Kjærlighed og Tro, da lære de sande Principer, som ville lede Menneskene tilbage til Gud; hvis de holde ved i Fliid, Taalmodighed og Ydmyghed, ville de altid have Adgang til Inspiration i deres hellige Kald; naar de tragte efter Dyd, Maadehold, Kundskab og Sandhed, da forkynde de den guddommelige Kraft til Frelse og Opvejelse. De Frugter, som de frembringe, ere til Guds Ære og til Betsignelse for dem selv og dem, som komme under deres Indflydelse.

Alle Medlemmer i Kirken have den Forpligtelse at være Monstre i at udføre Herrens Vilje. De have indgaaet en Pagt at de ville erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem. Ophavet til deres Styrke og Frelse bestaar i at udføre disse Pligter. Ved at gjøre Brug af denne Anledning ville de, selv om de maa gjenemgaa Provvelser og Trængsler, søle, at deres Værde er let formedelst den Helligaands Bistand, hvilken altid for dem er en Ledestjerne, et Lys i Mørket, der belyser den Vej, som fører til det himmelske Rige. Og de give Agt paa dette Bud: „Fader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger, og ære Eders Fader, som er i Himlene.“ Som sande Hellige, Ordets Budbærere og dets Hørere, blive de Monstre for retfærdig Vandel i alle Livets Omkæftelser formedelst deres eksemplariske Levemaade, som de have erholdt gennem Kundskab om og Lydighed til Evangeliets Sandheder. — Deserret News.

Den 15de Marts 1894.

Tempelarbejde.

Blandt de mange store og herlige Principer, der ere blevne aabenbarede i denne Uddeling som en Vejledning for Menneskeslægten med Hensyn til de Retfærdiges Opholdssted, er Evangeliets Forhændelse for dem, som henvod paa den Tid, da Præstedømmets Magt var borttagen fra Jorden, hvilken Periode vi almindelig betegne som den „mørke Tidsalder.“ Der findes maaske Mange, som med Vengstelse spørge om de Dødes Stilling, og hvad Haab der kan være for dem, som have forladt denne, den jordiske Tilværelse uden Kundskab om Sandheden, eller, som de saa ofte kaldes, „Uomvendte.“ Men indtil Elias aabenbarede sig for Profeten Josef Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3dje April 1836, var der Ingen, som kunde give nogen Oplysning desangaaende. Efter at have erholdt de Røgler, der aabnede Døren for de Dødes Frelse, var Profetens Sind meget paavirket angaaende det, som fordres af de Levende for at udføre denne Guds store Plan. Hans Martyrød, de Helliges Udbrivelse fra deres Hjem samt deres Tempelers Udæggelse i Østen forhindrede Udførelsen af alle Profetens Ord i dette Stykke; men de Hellige tabte ikke deres Iver derfor, og det varede ikke længe, efter at de havde slaaet sig ned i „Bjergenes Dale,“ deres nuværende Hjem, førend de begyndte at gjøre Forberedelser til Udførelsen af denne Guds Plan. Fire Templer ere nu opførte i Utah, i hvilke et storartet Arbejde allerede bliver udført til de Dødes saavel som til Levendes Velsignelse. Rapporterne over det Arbejde, som er udført i hver af disse Templer fra deres Aabning indtil den 31te December 1893, udvise som følger:

St. George Tempel.

Daab for de Døde	264,158
Ordination til Præstedømmet for de Døde	43,753
Begavelsler for de Døde	112,350

Logan Tempel.

Daab for de Døde	239,480
Ordination til Præstedømmet for de Døde	43,423
Begavelsler for de Døde	107,456
Befegling (Mænd og Hustruer) for de Døde	30,072
Befegling (Børn til Forældre) for de Døde	6,735

Manti Tempel.

Daab for de Døde	157,989
Ordination til Præstedømmet for de Døde	28,076
Begavelsler for de Døde	67,062
Befegling (Mænd og Hustruer) for de Døde	23,800
Befegling (Børn til Forældre) for de Døde	4,449

Salt Lake Tempel.

(Dette Tempel indviedes i April 1893 og havde saaledes i December 1893 kun været i Brug i 8 Maanedere.)

Daab for de Døde	21,750
Ordnation til Præstedømmet for de Døde	4,980
Begavelsler for de Døde	3,643
Befejling (Mænd og Hustruer) for de Døde	3,700
Befejling (Børn til Forældre) for de Døde	973

Sammenlagt Antal.

Daab for de Døde	683,377
Ordnation til Præstedømmet for de Døde	120,232
Begavelsler for de Døde	300,511
Befejling (indbefattende Mænd til Hustruer og Børn til Forældre — kun 3 Templer rapporterede)	69,749

Dette store Resultat glæder de Helliges Hjerter og tilskynder dem til at fortsætte, paa det at Alle, som ere i Landeverdenen og der fatte Kjærlighed til Evangeliets Principer samt ønske at blive delagtige i dets Betsignelser, maa have Anledning dertil. Naar de Hellige udføre de Pligter, der paahvile dem som Sidste-Dages Hellige, da ere de et velsignet Folk. Hvor behageligt og tilfredsstillende er det ikke at arbejde for vore hedengangne Slægtninges Betsfærd! Vi synes at fornemme den gode Indskydelse, som deres Nærværelse bringer os, naar vi forrette de Gjæringer for dem, der aabne Vejen fra det Sted, deres Handlinger paa Jorden beredte for dem, til et, som Udskydelsen af Evangeliets Principer og Love sikrer dem som Opholdssted. Vidnesbyrdet fra dem, som ere de mest slittige til at arbejde for atter at tilvejebringe Skyddet af Frelsens Betsignelser til de Døde, er, at Gud velsigner dem med alle timelige Betsignelser, som ønskes i Retfærdighed; og heri se vi Udskydelsen af Jesu Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skule og alle disse Ting tillægges Eder.“ Naar vi betragte de Helliges Stilling og de Omstændigheder, i hvilke de befinde sig, samt se den Uafhængighed, der eksisterer, og vi samtidig tage i Betragtning de Opoffrelser, som de gjøre for deres Troes Skyld, kunne vi ikke Andet end sige, at de ere det mest velsignede Folk paa Jorden. Den opvoksende Slægt blandt de Sidste-Dages Hellige bliver belært om Sandhedens Principer, og vi forvente at se dem udvikle til nyttige Redskaber i Guds Haand til at udføre hans store Hensigter for atter at forfremme og opretholde Livets og Fuldkommenhedens Principer. Hvis Folket i Almindelighed, vore saakaldte kristne Venner, blot vilde undersøge, hvad vi lære, saa skulde de snart forstaa, at i denne Kirke er Liv, Frelse og Ophøjelse for de Døde saavel som for de Levende. Men de ønske ikke at undersøge; de sige, som Folket sagde om Jesus: „Kan noget Godt komme fra“ o. s. v.

Sandheden skal tilsidst sejre, den er bleven gjengivet til Jorden i vor Tid i Følge Forudsigelser for aldrig mere at borttages. Dette er det Haab, der giver os Mod til at fortsætte, om end Vejen undertiden synes trang og tornebestroet.

Afløsning.

Følgende Brødre løses, efter fuldendt Arbejde, fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste M. D. Nash fra at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste Geo. W. Johnson fra at arbejde i Malmø Konference;

Ældsterne Rasmus Rasmussen og Martin Andersen fra at arbejde i Aarhus Konference og

Ældsterne Gustaf W. Carlsson og Geo. W. Lindquist fra at arbejde i Stockholm Konference.

Disse Brødre have i deres Missionsvirksomhed med Nidkjærhed og Flid forkyndt det glade Budskab.

Vi ønske dem en behagelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse gennem hele deres Liv.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste A. Johansen skriver fra Bergen den 22. Februar:

De Hellige her have et meget smukt Forsamlingslokale, vi ere taknemlige mod Herren, fordi vi kunne samles i Fred for at dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende, og fordi vi uforstyrret kunne bære vort Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder til vore Medmennesker.

Vi afholde Møder regelmæssig hver Søndag og hver Onsdag Aften. Ifke saa faa Fremmede besøge disse, og mange af dem synes at være oprigtige i at undersøge vor Være. Mit Ønske er, at Herren vil virke paa dem, saa at de i deres Tid ville annamme det glade Budskab.

De Hellige her ere meget gode Folk, og Intet er mere behageligt at vide for Missionærerne, end at Herrens Aand er den, som leder dem og virker paa dem til alle gode Gjerninger. Søstrenes Hjelpeforening er i en meget god Forsatning, og den har sit Arbejds møde hver Mandag Aften. Sundhedstilstanden er for Njeblikket ganske god blandt vore Søskende, men en Del af dem vare meget syge for en Tid tilbage, og jeg har ogsaa været sygelig en Stund, dog ikke saa meget, at jeg har forsømt nogen af mine Pligter derved. Her er gode Udsigter for Evangeliets Fremgang; jeg har solgt en Del Boger og Skrifter og har faaet nogle nye Abbonnenter paa „Skandinaviens Stjerne.“

Hvorledes bønnes vi?

Vor Frelser lærte sine Disciple at bede til vor himmelske Fader saaledes: „Vor Fader, Du som er i Himlene,“ o. s. v., og vi tro, at Bøn til Gud er af største Vigtighed for Enhver, som tragter efter Retfærdighed og ønsker at

efterkomme Herrens Bud og Værdomme. Vi tro, at vor Fader i Himmelen er en Person, bestaaende af Aand og Legeme, ligesom vi, hvilket den hellige Skrift bevidner paa mange Steder. At hans Legemes Skikkelse er meget lig

vor, slutte vi af Mose Beretning om Skabelsen: „Og Gud skabte Meeneftet i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.“ (1. Mose 1, 27.) At han har Brug for sit Legeme, have vi ogsaa mange Beviser paa; ligeledes, at hans Legeme bestaar af Hoved, Krop, Arme, Ben, Hænder, Fødder, Øjne, Øren, Næse, Mund o. s. v. Af egen Erfaring vide vi, at et saadant Legeme ikke kan være allestedsnærværende paa samme Tid. Han kan derfor ikke selv (med egne Øren) høre alle Bønner, som opsendes fra Jordens forskjellige Dele, paa en Gang. Her opstaar da et vigtigt Spørgsmaal: Hvem hører da vore Bønner, naar vi bede i Ensomhed? For visjelig vide vi, at Noget, som er begabet med stor Magt, hører os og giver det, vi bede om, om det end sker paa en for os uforklarlig Maade.

Som Svar paa Spørgsmaalet gjøre vi følgende Bemærkninger: Guds Kirke, baade i Himmelen og paa Jorden, er fuldkommen i Orden og Organisation. Efter som den Alvide selv har organiseret den, kunne vi ikke tænke os, at den er mangelfuld i nogen Henseende, men at Alt er i fuldkommen Orden, med alle de fornødne Embedsmænd til at udrette ethvert Arbejde, udføre enhver Pligt, og at Enhver er iført al fornøden Magt og Myndighed til at virke i sit Rald. Vi have ingen Grund til at tænke os, at Organisation i Himmelen staar paa et lavere Trin, end hvad vi se her paa Jorden, men hellere se vi hen til den allerhøjeste Orden og Organisation i det himmelske Rige. Mon Herren ikke har Brug for sine Profeter, Apostler, Præster, Lærere og andre Embedsmænd og ligeledes for de utallige værdige Mødre, som gaa med hinsides Graven.

Jo, visjeliggen maa der være Beskjæftigelse for Enhver, som findes værdig. De Levende interessere sig for de Døde og disse for de Levende.

Hvem ere vore Skytsengle? Vi kunne tænke os gode, hedengangne Mænd og Kvinder anbettede et saadant Hverv og iførte al nødvendig Magt og Myndighed til at handle og virke i deres Rald. Hvorfor skulde Herren selv udføre al sin Gjerning der, hvor saa mangfoldige Gode ere ankomne og vilige til at tjene ham. Han anbetror os her en Del af sit Værk, hvorfor da ikke der? Men vi maa ikke paakalde nogen Anden uden ham i Jesu Navn, som han har befalet os, thi ham tilkommer al Ære, Pris og Tak som vor Gud og Fader.

Skulle vi ikke altid faa, hvad vi begjære af ham, da husk paa, at vi heller ikke vilde give et lille Barn en Kniv eller Andet, som saa let kunde skade det. Herrens Visdom er langt større end vor, og vore Skytsengle ere ligeledes bedre begavede med Dømmekraft end vi. Der er skrevet: „Man bør altid bede og ikke blive træt.“ Ved dette forstaaes, at vi ikke længe skulle undlade at bede til Gud, men bestandig have for Øje ham, som har al Magt i Himlen og paa Jorden — vor Herre og vor Skaber.

O, hvor burde vi ikke paastjønne hans store Naade og Kjærlighed! Hvilken Ære nyde vi ikke: at kaldes hans Børn! Hvor stor Kjærlighed burde ikke Børn nære for en saa god og gavmild Fader — Tanken om en himmelsk Moder indtræder maaste herved — som har Om-sorg for alle sine Tusinder af Skabninger i Himlen og paa Jorden. Æret være Gud i al Ævighed!

F. C.

Aandelig Udvikling af stor Vigtighed.

Det Foredrag, der blev holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, til de Halvfjerds Uldster den 30te Januar, blev omfattet af de Tilstedeværende som et af stor Vigtighed. Hvis de Raad og Vink, som deri bleve givne, blive satte i Udførelse af de forskjellige Quorumer af de Halvfjerds, ville Følgerne deraf vise sig med en forøget Virkning, i enhver Henseende blandt dem, som ere kaldede til at bringe Evangeliets Budskab til Verdens Nationer. Taleren, Uldste B. H. Roberts, beviste udtrykkelig, at Israels Uldster ere forpligtede til gennem guddommelig Befaling at erhverve sig Kundskab, og tillige, at deres Mission til Verden fordrer en ivrig Granskning. Det er en aldeles ugrundet Paastand, der undertiden fremføres mod de Hellige, at dette Arbejde bedst kunde udføres af uvidende Embedsmænd.

Rigtigheden af Broder Roberts Bemærkninger vil erkendes af Alle, der ere bekendte med Kirkens Historie. Det er sandt nok, at de, som først bleve valgte til at forkynde Evangeliets Gjenoprettelse ikke var i Besiddelse af megen verdslig Lærdom, da de bleve kaldede til denne store Mission. Profeten Joseph var paa den Tid kun en Dreng. Men hverken han eller hans Forbunds-fæller forbleve i Uvidenhed. Det guddommelige Lys, der skinnede i deres Hjertes og oplyste deres Forstand, aabenbarede til dem den Kjendsgjerning, at hele Naturen er deres Faders Hænders Gjerning; at Historien er kun en Beretning om hans Handlemaade med Menneskene; at Fremtiden for det meste kun er en Gjentagelse af det Forbigangne, og at alle Sandheder udspringe fra den samme Kilde, fra Gud. Ved

at fastholde disse Grundprinciper, der i sig selv ere omfangsrige og stærke nok til at understøtte det største filosofiske Bygningsværk, der nogensinde er opkommet i dødelige Menneskers Tanker, bleve de naturligvis ledede til at søge efter Kundskab og Forstand om Alt, hvad der er underkastet menneskelig Grandskning, saavidt som de havde Udgang dertil. Og det lykkedes dem vel heri. Besøgende, der kom til Joseph fra Fjærn og Nær, bleve senere hen forbausede ved at erfare hans Bekendtskab med forskjellige Sprog, Historie, politisk Anordning og andre Grene af videnskabelig Dannelse. Hans Omgang var med Mænd, der benyttede enhver Anledning til at forfremmes i Kundskab. Berømte Theologer mødte frem, og deres Argumenter bleve droftede fra deres eget Standpunkt, og dette Værk tiltrak sig de Lærdes saavel som de U lærdes Opmærksomhed.

Ligheden mellem Kirkens Oprettelse i vor Tid og i Begyndelsen af denne, vor Tidsregning er meget paafaldende. Den store Profet af Nazareth kaldte visse iblandt sine Disciple til at være udvalgte Sendebud. De vare for det meste ulærde Mænd iblandt de simpleere Klasser af Folket. Men de forbleve ikke i en uvidende Stilling. I de Aar de vandrede sammen med deres Mester, modtog de Lærdomme, som siden efter gjorde dem i Stand til at behandle de vanskeligste Opgaver i deres Tid paa en Maade, som deres Modstandere med al deres Kløgt ikke kunde fatte. Det er sandt, det var i den Helligaands Gave, at deres Kraft bestod, men denne Kraft udelukker ikke Nødvendigheden af Kundskab. En Sjæl, der er forshnet med virkelige Kundskaber og er fylt

med den Helligaand, er stiftet til at udøve en god Indflydelse i Verden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie har utalkege Bewiser for, at aandelig Udvikling er en af de mest nødvendige Ting i denne Kirke. Medlemmerne have under de grusomste Forfølgelser og senere Mangel og Fatigdom bestræbt sig for at give deres Børn den efter Omstændighederne bedst mulige Opdragelse, og efterkom deres Forhold ere blevene gunstigere, har Børne-

undervisningen gjort et stort Fremstridt, i den Grad, at Utahs Intelligens er blandt de første Rækker, hvorjomhelst de findes, der er i Besiddelse deraf. I Sandhed, Kristi Evangelium tilvejebringer dette. De, der forstaa dets Principer, hungre efter Kundskab, thi jo mere de vide, desto bedre forstaa de at sætte Pris paa de Sandheder, hvilke ere aabenbarede til Guds Tjenere i denne Verdens oplyste Tidsalder.

Kanalen gennem Isthmen ved Korinth.

Skjønt Afstanden mellem den vestlige Ende af Golsen ved Korinth og Havbugten ved Egina ikke beløber sig til mere end 6300 Meter, har man dog brugt elleve Aar for at grave Kanalen gennem Isthmen. Naar man ser paa Kortet, synes Udførelsen af dette Foretagende kun at være en ubetydelig Op-gave, og paa den Tid, da Middelhabet var Verdenshandelsens Hovedfærdsels-vej, vilde Gjennemskæringen af denne smalle Landtange dog utvivlsomt have været et Værk af vidtrækkende Betydning. Det er bekjendt, at allerede de gamle Grækere gif svanger med en saadan Plan, hvorom vi første Gang hører noget mere bestemt i Perianders Tid, omtrent 600 Aar før Christi Fødsel. Da Fyrst Polykrates flere Aarhundreder senere kom tilbage til det samme Projekt, ansaa man det for uudsærligt eller vel endog faretruende for Ryskolonierne ved Eginabugten, hvis Niveau man tænke sig lavere end Bugten ved Korinth, og Frygt for Oversvømmelse og Udelæggelse af hine Kolonier fik atter Planen til at falde. Senere kom Romerne og tog under

Julius Cæsar, Caligula og Nero sat paa Værket, ved hvis Udførelse de troede at kunne befæste deres Verdensherredomme. Men Værket skred kun langsomt fremad, og ved den sidstnævnte Kejsers Død indstillede man de paa-begyndte Arbejder, der ikke senere bleve gjenoptagne. Vor Tid var det forbeholdt paany at lægge Plan til, paa-begynde og fuldende dette Værk. Nu er det fuldført, men i vort Aarhundrede er det ikke, hvad det vilde have været i Oldtiden, et Værk af Betydning for hele den civiliserede Verden.

Den Vej længde, de fra Middelhabet til det sorte Hav gaaende Fartøjer sparer ved at lægge Vejen gennem Kanalen ved Korinth, beløber sig kun til et Par Hundrede Mil; trods denne ringe Besparelse turde det dog være temmelig sikkert, at ogsaa Hurtigdamperne vil se sig foranledigede til at betale Gjennemfartsafgiften. Hvad der derimod kan anses for givet, er, at Kanalen vil blive en bekvem og stærkt benyttet Færdselsvej for de smaa Rysfarere, der kommer fra Cettinje og Brindisi, som staar i livlig Handels-

forbindelse med Saloniki, Smyrna og de smaa nordlig for denne Stabelplads liggende Havne i Lilleasien.

Det nu fuldendte Værk er udført af M. Malsas, en græsk Ingeniør. Kanalen er kun 16,3 Kilometer lang; trods denne forholdsvis ringe Længde har Arbejdet dog været forbundet med mange og store Vanskeligheder — for at nævne et Eksempel, maatte man saaledes et Sted bore gennem Sandstensklipper af en Højde af 80 Meter over Havet; Udførelsen af denne Del af Værket udkrævede bethdelig Arbejds-kraft og store Kapitaler. Kanalen løber i lige Linje i nordvestlig Retning og har en, til den vekslende Vindstyrke svarende, vekslende Strom. Kanalsjængens Bredde beløber sig foroven til 24,6, forneden til 21 Meter, og Vandets

Dybde skal jævnt over det Hele holdes paa 2 Meter. For Øjeblikket er den dog paa to Steder bethdelig mindre. Da der ingen Vigesteder er, kan Fartøjerne ikke passere forbi hinanden. Paa korinthisk Side er Indgangen beskyttet ved to Dæmninger, mellem hvilke der er en Passage paa 150 Yards. Den anden Ende af Kanalen, ved Kalamakibugten, bliver ved en saakaldet Vølgebrøder beskyttet mod Havbølgerne. Kanalsiderne er paa en Strækning af $2\frac{1}{2}$ engelske Mil (4 Kilometer) beklædt med solidt Murværk, og langs hver Side løber en Sti. I en Afstand af omtrent 300 Yards er der anbragt elektriske Belysningslegemer. Ved Kanalens tvende Indgange har der allerede rejst sig to nye Byer, Isthmia og Poseidonia.

K r i t i k .

Alle og Enhver føle sig fuldkommen berettigede til at fælde Dom over deres Medmenneskers Sindelag og Opførsel uden at tage mindste Hensyn til, om man virkelig er i Stand til at domme om Andres Aandssegenskaber og udmale de medvirkende Aarsager. Og det forholder sig dertil desværre jaaledes, at jo mindre Menneskene ere i Stand til fra forskellige Sider at betragte og oversfue Handlinger og Forhold, jo mere bestemte og fraksjendende ere deres Domme. Og dog er der ikke Noget saa vanskeligt at domme om som om menneskelige Følelser og Handlinger, fordi disse kan være sammenskjædede med og betingede af Tusinde ukjendte Omstændigheder og Aarsager. Vi fordre med Rette, at en Dom over et Musikstykke kun maa afgives af et Menneske, der er fortrolig med Harmonilæren og forøvrigt har Øre for Musik — og vor Theaterkritiker maa være en theaterkyndig og æstetisk dannet Mand. Men have vi saa i det Mindste ikke lige saa megen Riet til at fordre, at den, der fælder Dom over vor Karakter og Opførsel, maa grundig kjende de Love, der beherske Begge? Hvem, der i den Retning vilde optræde som Dommer, maatte være i Stand til i hvert enkelt Tilfælde at domme om de ydre og indre Indflydelser, der bidrage til Udviklingen af en af vore Karakteregenskaber, og med nøjeregnende Retfærdighed at tage de Grunde i Betragtning, der lede og bestemme os til en Handling. Hvilken Omstiftelse vilde vort daglige Liv ikke undergaa, hvis vi Alle bleve enige om at overlade al Dommen om Næstens Handlinger til dem af os, der virkelig vare i Stand dertil! Højt Værd vilde de saa rigtige Domme have, der blev fældede, og hvor nøje vilde man ikke rette sig efter dem og tage Hensyn til dem. — „All. Fam. Jour.“

Blandinger.

William Gladstone, som i flere Aar har været Englands Premierminister har nu trukket sig tilbage fra det politiske Liv. Hans Syn har fejlet ham for en længere Tid, og af denne Aarsag, saavel som paa Grund af hans høje Alder begjærte han Afsted fra dette vigtige Embede, som han, med saa megen Ære har beklædt, hvilken Ansøgning blev af Dronningen bevilget den 3die Marts.

„Den store, gamle Mand,“ som han kaldes i England, har været for England hvad Bismarck har været for Tyskland, dets mest fremragende Statsmand, men forskjellig fra den Sidstnævnte, har Gladstone altid været de friske Reformers, Sparfjællighedens, Fredens og Humanitetens ædleste og mest energiske Talsmand. England skylder ham Tak for Meget af den Fremgang som er gjort der paa Industriens og Kulturens Omraade i de sidste 30 Aar. Der findes kun saa Mænd, som kunne trække sig tilbage fra det offentlige Liv med saa uplettet en Karakter som Gladstone, selv hans politiske Modstandere have den dybeste Ærbødighed for den alderstegne Adelsmand.

Direktøren for de engelske Udgravninger i Ægypten, Morgan, har for saa Dage siden i Bachou aabnet en Pyramide, i hvilken der fandtes en Grav fra det 12te Dynasti og mange Skatte.

Paa Den Salamis, Grækenland, har man i den sidste Tid fundet store Grave fyldte med Menneskeknogler. Desuden har man fundet Baaben, af hvis Bestafenhed man slutter sig til, at Knoglerne hidrører fra Soflaget ved Salamis.

Dødsfald.

Ellen Steffensen, født den 21de Januar 1814 i Eskildstrup, afgik ved Døden den 27de Januar 1894 i Svendborg, Lolland, Danmark. Hun var en opofrende, trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Troen paa en herlig Opstandelse.

Katrine Sorensen, født i Allerup Bakker, Helvor Sogn, Hjørring Amt, Danmark, afgik ved Døden den 20de Januar 1894 i Mantua, Utah, i en Alder af 24 Aar; hun emigrerede med sine Forældre i 1875, blev døbt den 29de August 1878 og blev gift i 1890. Hun døde trofast i Evangeliet.

Leeland Scot Ekelsen, Søn af Andrew og Christine Ekelsen, født i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 20de Juli 1891, afgik ved Døden den 30te Januar 1894.

Faderen, Ældste Andrew Ekelsen, antom til Kjøbenhavn den 7de Januar 1894 og arbejder nu som Missionær i Aarhus Konference. Broder og Søster Ekelsen have de Helliges dybeste Deltagelse i det Tab og den Prøvelse, de ere blevne kaldede til at gennemgaa.

Elsker hverandre!

Hvil ud, min Sjæl, ved Kjærlighedens Bryst,
Der er saa jaligt ved Din Frelsers Hjerte!
Lyt, mens Du kan, til Jesu Kristi Røst,
Hans Ord er Lægedom mod Synd og Smertel
At, hvor der kunde drikke af den Brønd,
Som Naaden os har aabnet i Guds Søn!

Han bar vor Synd taalmodig som et Lam,
Han led vor Straf, ja led den indtil Døden;
Er det formeget da forlangt af ham,
At vi skal have Sind for Brodernøden?
At vi til Gjengjæld for hans Kjærlighed
Skal elske dem, for hvem saa svart han led?

O, lad os elske, som han elskte først!
O, lad os dømme mildt, som han os dømte!
Giv Hungren Brød og sluk den Armes Tørst!
Bæf den af Syndens Søvn, som trygt sig drømte!
Huff, hvad Du har gjort for Herrens Smaa,
Det skal Du hist igjen med Renter faa!

O, dæk med Kjærlighedens Klædebon
Din Broders Brøst, som Herren dækked' Dine!
Rør ved hans Vunder med en varlig Haand,
Og bring ham Balsom for hans Sjælepine!
Be den, som selv, med Hjertet fuldt af Men,
Til Broderbyrden lægger Sten paa Sten!

Ja, hvil Dig ud, min Sjæl, i Herrens Favn, —
Du kunde det saa tidt, Du selv det vilde!
Han ved sit dyrebare Frelsersnavn
Er bleven os al Kjærlighedens Kilde.
Stjænk mig, o Gud, det Saligste, jeg ved:
Et Hjerte, fuldt af Kristi Kjærlighed!

In d h o l d.

Tale af Eldste Wilford Bodruff.	177	Åndelig Udvikling af stor Bigtig- hed	188
Tankeprog	181	Kanalen gennem Isthmen ved Ro- rinth	189
Værer exemplariske	182	Kritik	190
Red. Anm.		Blandinger	191
Tempelarbejde	184	Dødsfald	191
Afløsning	186	Elsker hverandre! (Boesi)	192
Uddrag af Korrespondance	186		
Svorledes bønhøres vi	186		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Borbing (B. Petersen).

1894.